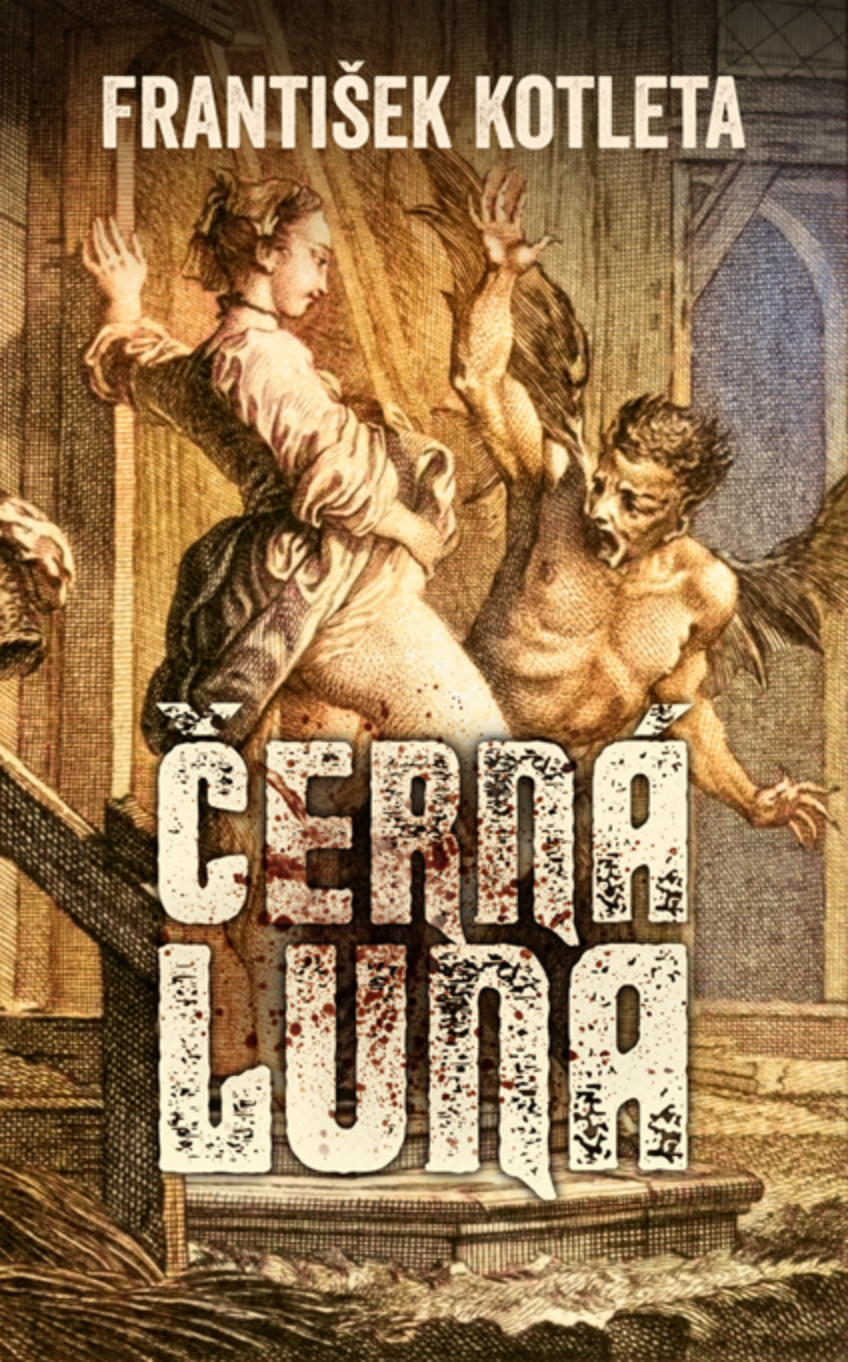

FRANTIŠEK KOTLETA

CERNA
LUNA

ČERÁ LUNA

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © František Kotleta, 2024

Cover design © Lukáš Tuma, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5048-1 (pdf)

FRANTIŠEK KOTLETA

**ČERNÁ
LUNA**

F☉**B**☉**S**

Černá luna

„Ta bezzubá bloncka dobře kouří,“ uchechtnul se Kotlán. Samotnému mu chyběl zub. Na rozdíl od bloncky mu ale nejspíš vypadl sám od sebe. Několik zubů měl černých a počítám, že si je naposledy čistil pod dozorem učitelky v mateřské školce. Protočil ve vzduchu tonfu, patrně aby se ukázal jako rozverný drsňák, a pak její konec namířil na dívku, o které mluvil. Bylo jí možná pětadvacet, víc určitě ne, i když vrásky kolem očí by mohly naznačovat, že je starší. Jenže život ve vězení a to, co k němu vedlo, jednoho neomladí.

„Myslel jsem, že...“

„Seš tu novejš, tak moc nemysli. Jenom se musíš rozhodnout, jestli jsi pohodář, nebo debil,“ přerušil mě Kotlán. Jemu bylo kolem padesáti. Z informací, které River získala od Vězeňské služby, měl už pár škráloupů i v oficiálních záznamech, ale zatím nic na vyhození. Dřív trénoval ženský softbal. A protože strkal tu svou odlehčenou pátku, kam neměl, musel si najít novou práci. Hlavně včas, aby nezačala jistá vyšetřování. A vyšlo mu to. Teď už dělal pět let bachaře. Tady se na strkání věcí tam, kam nepatřily, zase tak nehledělo.

Upravil jsem si uniformu. Moc mi neseseděla, ale ve výstrojáku mi slíbili časem nějakou, u níž nebude potřeba rolovat nohavice a bát se, aby u košile neodletěly všechny knoflíky. A to jsem z jistých, ne úplně košer důvodů nedávno dost zhubl.

„Co tamta? Vypadá docela rajcovně,“ pohodil jsem hlavou k Aleše. Měla krátké černé vlasy a věžeňský stejnokroj, který jí byl na rozdíl od toho mého velký.

„Na tu to ani nezkoušej. Je nová. Nejdřív ji ojedou já, pak Karel a nakonec Boris. Když se přidáš do aliance, seš čtvrtěj. Neboj, dostane sprchu navíc, aby se mohla umejt,“ poučoval mě otcovským tónem a hned posměšně dodal: „Teda pokud tě nerajcuje bejt čvachtavej druhák jako Borise. V tom byste si rozuměli.“ Udělal přitom takové to „he, he“, které člověk očekává spíš ve špatném nastudování *Soboty* madame Whippetové než u skutečné mezilidské konverzace. Musel jsem se vážně ovládat, abych ho nepraštil tonfou do obličeje.

Zamumlal jsem raději, že mám ještě něco na práci, a vypadl pryč. V životě jsem už navštívil všelijaká vězení, jedno horší než druhé, a jestli měla něco společného, pak smrad. Páchla. Nemytá těla, špatně větrané prostory, levná dezinfekce, potkaní bobky a myší chcanky, to všechno se vždy smíchalo v jeden velmi intenzivní všudypřítomný

puch. Rozdíl v kvalitě vězení už jenom nastavoval intenzitu zápachu.

„Čumíš cikorkám na kozy?“

Otočil jsem se po známém hlase. River to v uniformě bachařky slušelo. Také ji měla trochu větší, ale nějak to z ní zářilo jistou nonšalancí.

„Tamté rozhodně,“ pohodil jsem hlavou k ženě, která měla padesát let a asi tak třikrát víc kilo. Její prsa, která ji div nepřevážila na druhou stranu, mohlo mít každé přinejmenším deset.

„Celou dobu přemýšlím nad tím, kde bere kalorie. Myslíš, že žere spoluvězeňkyně?“ ušklíbla se moje sestra.

Pokrčil jsem rameny. Spousta lidí byla tlustá ne z jídla, ale kvůli poškozenému metabolismu. Tohle mohl být jeden z takových případů. Ale říct to nahlas, asi bych dostal od kolegů nakládačku, že jsem „nějakej divnej, když melu pičoviny o tlustoškách, protože tlustošky, vole, prostě moc žerou“.

„Holky jdou do sprch a pak je večerka. Doražím potom za tebou,“ zašeptala.

„Víš, po čem se máš dívat.“

„Jasně,“ přitakala. „Po frndách s pořádným pralesem,“ zasmála se po chvíli a provokativně si olízla horní ret.

Jenom jsem zakroutil hlavou a odebral se na kafe do služební místnosti. Myslel jsem, že tam

budu mít chvíli klid, ale narazil jsem v ní na Kotlána a jeho partu.

Čekala mě půlhodina pitomých vtipů. Hlavně o tlustoškách.

Ztichlé vězení má něco do sebe. Už jenom proto, že se většinou v noci nic neděje. Vězni vědí, že bachaři chtějí v noci klid a když ho dostanou, neřeší, co se případně děje nebo neděje v celách. Teda pokud zrovna do vězeňských částí něco nejdou dělat sami bachaři. Jako my dva s River. Vklouzli jsme do sprch někdy kolem půlnoci. Kachličky se ještě pořád leskly kapkami vody po hromadném mytí. Odráželo se na nich světlo měsíce. Přicházelo přes zmatněné sklo přerušované masivními mřížemi.

River už na mě čekala. Seděla na okně a vypadala v tom světle trochu přízračně. Nosila teď vlasy ostříhané opravdu nakrátko. Uniformu měla zcela nepředpisově rozepnutou a v puse cigaretu. Dým stoupal nad její hlavu a ve svitu měsíce vytvářel přízračné obrazce. Vypadala v tom světle jako náš otec.

O dva týdny dříve

Snad každý, kdo žije v Praze déle, kolem ní už někdy prošel. Jindřišská věž se vypíná nedaleko Václaváku a její název dobře slouží i pro označení frekventované tramvajové zastávky, ze které se dá jezdit dvěma nejdůležitějšími směry – na Masarykovo nádraží, to když člověk bydlí někde za Prahou a do města denně dojíždí za prací, nebo na hlavní nádraží, to když tu zase studuje a vrací se domů do dvou největších slovenských měst, tedy Brna a Bratislavy. Ale málokdo tuší, že uvnitř se nachází nejlepší whiskerie ve střední Evropě.

Za barpultem postával čtyřicetiletý týpek s bezelstným úsměvem v zeleném kostkovaném skotském kiltu. Měl jenom jednoho zákazníka. Když jsem vešel dovnitř, skoro jsem do něj vrazil. Seděl zády ke vchodu u stolku s namalovanou šachovnicí posetou figurkami. Před ním ležela armáda černých. V ruce jsem žmoulal papír se vzkazem, který se objevil v ošoupané schránce před vchodem do důchoďáku. Tedy nového důchoďáku. Trochu mě to naštvalo, protože jsme důchoďák přesunuli právě proto, že všichni děčka věděli, kde hledat ten původní.

Zvu tě na panáka do Jindřišské věže, pátek po západu slunce. Taťka.

Barman se na mě nervózně usmál. A já mu nervózní úsměv opětoval. Nemusel jsem nad ničím přemýšlet. Věděl jsem, že tu budeme sami. Rozepnul jsem si z drobného, ale vytrvalého deště mokrou námořní větrovku, pověsil ji na obstarožní věšák a posadil se ke stolku. Zmuchlaný papírek jsem položil na stůl.

Tenhle obličej jsem neznal. Chlápek vypadal na pětáctyřicet. Hubený a s prošedivělými delšími vlasy. Původně mohly být nejspíš hnědé. Tmavě modré sako jsem ocenil na nějakých padesát tisíc. Pod ním košile se zlatým lemováním.

„Chcete donést naše whisky menu, nebo víte?“ přišoural se k nám barman. Postavil se tak, aby stál od druhého hosta co nejdál.

„Co piješ?“ pohodil jsem bradou ke skleničce na šachovém stole.

„Amrut. Indická whisky.“

„Jednou jsem to měl. Smrdí to, jako by to pálili z vody z Gangy a pak v tom vymáchali mrtvolu.“ Podíval jsem se na barmana, který se souhlasně usmál. A otec mě překvapil. Tipoval jsem ho rozhodně na Braníka z petky.

„Udělejte mi, prosím, irský kafe.“

„Černý jako tvoje duše?“ nadhodil neznámý obličej posměšně. Muž naproti se spokojeně protáhl, zatímco barman s úlevou zmizel co nejdál.

„Máš bílé, začínáš,“ pobídl mě.

Poslal jsem znuděně pěšce na e4. On bez přemýšlení zrcadlově položil svého pěšce na e5.

„Jak můžu vědět, že jsi...“

„Jsem to já,“ pokrčil rameny a napil se amrutu. Jenom usrkl a chvíli se tvářil, jako by nad chutí té whisky přemýšlel.

„Myslel jsem, že na Zem jen tak nemůžeš. Že jsou nějaká pravidla.“

Pořád to mohl být nějaký děčko, který hraje zvláštní hru. Tedy ještě jinou hru než šachy. Z toho důvodu také venku čekala River s uspávací pistolí v pouzdře na housle. Chodila s ním teď skoro pořád a hrozně se tomu smála, že si hraje na gangstera z třicátých let. Položil jsem jezdce na f3, on obratem svého jezdce na c6.

„Myslel jsem, že po tom, co jsem ti udělal nové tělo, jsou ti pravidla někde.“

Jo, byl to on. Tohle z děček věděl jenom Lucifer. Můj taťka. A taky dědeček. Bylo to složité. Moje matka byla šílená okultistická coura. Vyvolávala démony, včetně tadyhle Lucifera, a šukala s nimi jako o život. Těm, co se z takové soulože narodili, se říkalo ábéčka – abnormálové. Většinou poškození tvorové, takoví pokřivení lidé. Občas se podařilo, že vypadali celkem normálně. Jako třeba já nebo moje sestra River či Aleša. Většinou ale to štěstí neměli. Jejich těla bývala deformovaná a mysl pokroucená. Ale teď to bylo jedno. Kromě

nás a jednoho nešťastníka už byli všichni mrtví. Pár démonů se pokusilo otevřít na Zemi bránu do pekla, a než se podařilo je zastavit, zbývající ábėčka to odnesli životem.

Posunul jsem střelce na e4. Lucifer to zkusil pěšcem na d5. Hrál jako idiot.

„Co chceš? Nepřišel sis zahrát šachy. Ani si dát mizernou koloniální whisky,“ zavrčel jsem a převzal si od číšníka irské kafe. Trochu ho cestou vylil, jak se mu třásla ruka. Ale kafe chutnalo skvěle. Nejlepší kafe na světě. Alespoň v tuhle chvíli. Ledabyly jsem Lucifera připravil o pěšce, kterým naposled táhl.

V kapse mě začala pálit injekční stříkačka s ketaminem. Čekal jsem někoho jiného než Lucifera, ale pořád jsem věděl, že ho chci dostat. Zavřít na pár let do důchoďáku. Protože to byla moje práce. Lovit demony, tedy děčka. A že byl můj fotr jejich šéf, na tom mi pramálo záleželo.

„Potřebuji pomoc,“ řekl Lucifer a vzal mi pěšce na d5 jezdcem.

Rozkašlal jsem se, jak mi hlt irského kafe zaskočil v krku. Opravdu mě překvapil. Skoro tak moc, že jsem zapomněl hrát dámou a málem vzal omylem do ruky věž. Ještě pět tahů, a když si nevyndá hlavu ze zadku, dám mu šach mat.

„Víš přece, jak to říkali staří Čechové? Čiň čertu dobře, peklem se ti odvděčí. Nemám v plánu ti

s čímkoliv pomoc, i kdyby to bylo jenom sehnat ti předpis na viagru. V tvém věku už by ses mohl s impotencí smířit, dědo.“

Lucifer můj vtípek ignoroval, a když jsem mu dal šach dámou, nezbylo mu, než mi ji vzít, zatímco jsem posunul do šachu svou věž. Už jenom jeden tah a tahle nesmyslná hra skončí. Opatrně jsem se napil a zase položil ruku na kapsu kalhot s keťákem.

„Ostatně, co máma. Jak se jí daří?“

„Trpí,“ pokrčil rameny a zadíval se na šachovnici, jako by tam chtěl najít Kolčakovo zlato, a pak raději místo toho dorazil whisky.

„Lilith utekla,“ změnil téma směrem, který ho pátil.

„Cože?“ Skoro jsem to kafe vyprskl. Nějak moc nečekaných informací naráz.

„Utekla. V jednu chvíli kvílela bolestí a zoufalstvím a pak... prostě je pryč.“

„Jak?“

Lucifer pokrčil nešťastně rameny.

„Myslel jsem, že víš všechno.“

„Nejsem Bůh,“ řekl a přeskočil s králem o tři políčka, aby se vyhnul šachu.

„To nemůžeš. Takhle se v šachách netáhne,“ namítl jsem.

„Právě, že můžu. A Lilith, bohužel, taky.“

„Nechápu to.“

Lucifer se na mě podíval. Vypadal najednou nějak zvláště – nejistě.

Možná mu ale jenom nesedla ta whisky. Pil jsem ji jenom jednou a byla strašná. Snad jediná whisky, co bych radši míchal se spritem, než ještě jednou zkusil čistou.

„Podívám se po ní,“ pokrčil jsem rameny. Lilith byla, no, prostě zvláštní druh démona, pokud jsem věděl. A zvláštní na ní bylo také to, že nikdy nevstupovala do lidských těl. Vždy měla jenom vlastní a dala se přivolat pouze do kruhu. Pokud tu teď bude běhat ona a taky Lucifer, znamenalo to, že za rohem v mekáči už klidně plive lidem do hamburgerů Satan a někde u tyče tančí Belzebub, prostě všichni hoši z Temné trojky, která nikdy nesměla na tenhle svět.

„Co víš o Lilith?“

„Ráda šuká,“ odbyl jsem ho. Tohle se mi nelíbilo. Nepovedená šachová partie, ale hlavně to, že Lucifer sedí v klidu v Praze a pije hodně špatnej single malt.

Lilith patří do pekla. Nemůže chodit po Zemi. Nesmí. Má to zakázáno. Nemělo by ani teoreticky být možné, aby utekla. Někdo ji přivolał, ale pak se měla vrátit zase zpátky. Tak to chodilo od potopy světa.

Lucifer posunul dámou, aby se v následujícím tahu pokusil vzít mi dámou. Vzal jsem proto

pěšáka, přeskočil jím celou šachovnici navzdory pravidlům a dal jeho králi šach mat.

„Už to chápeš,“ prohlásil radostně.

„Ne, nechápu vůbec nic,“ zavrtěl jsem hlavou a dopil kafe. Srdce mi začalo bušit o něco rychleji, ale byl jsem si jistý, že to bylo kombinací irské whiskey a kofeinu.

„A o to jde. Nemůžeš hrát, když nikdo nerespektuje pravidla. Když už...“ Lucifer se ohlédl ke dveřím. Chvíli mě napadlo, že je tam možná River, kterou už nebavilo čekat v záloze a vyrazila se podívat, co stálo za tím nečekaným vzkazem ve schránce.

„Musí zpátky tam, kam patří. Nemůže chodit po světě, Filipe.“

„Proč ne?“

Jako by ho má otázka zarazila. Zahlédl jsem číšníka, který poté, co viděl naše prázdné sklenice, sbíral odvahu nás znovu přijít obsloužit.

„Armagedon,“ řekl Lucifer.

„Obávám se, že máme jenom Judas Priest,“ pokrčil rameny číšník a pohlédl k notebooku, ze kterého pouštěl do reproduktorů tklivý jazz.

Lucifer se k němu podrážděně otočil a teatrálně začuchal.

„Tvoje babička chtěla, abys ji navštívil. Měl jsi na to měsíc, než umřela. Odkázala ti všechno, co měla, a tys jí ani nepřišel zatlačit oči.“

Číšník zůstal stát a civěl na Lucifera s vytřeštěnými očima.

„Hlína. Nic než hlína,“ zavrčel popuzeně taťka.

Kluk ve skotské sukni se roztrásl a jeho oči zeskelnatěly.

„Nech ho bejt. Tys mi taky mimochodem nepřišel na bar micva.“

Lucifer se ke mně otočil. Přisahám, že kdyby mě teď nepotřeboval – a neměl se mnou nějaké dlouhodobější plány – určitě by mě na místě uškrtil.

„Někdo ji přivolal. Ukážu ti to místo. Musíš přijít na to, proč se to stalo a co za tím stojí. A musíš mi ji vrátit. Stačí, když zapálíš ten papírek, co jsem ti poslal a...“

V tu chvíli si všiml, jak jsem si rukou poklepal na kapsu s keťákem a rozepnul knoflík. Stačilo už dovnitř jenom rychle vsunout ruku...

„Nic nemusím, Lulu. To ty...“

Pravačka mu vystřelila tak rychle, že jsem ani nepostřehl změnu mezi tím, co si ji opíral o stůl a co mě pevně tiskl děsivě studenou rukou za zápěstí a zkroutil mi ho za záda. Volnou rukou jsem promáchl ve vzduchu a shodil na zem většinu šachových figurek i obě prázdné skleničky. Figurky se rozletěly po zemi stejně jako tříštící se sklo. Číšník se nedokázal pohnout. Jenom stál

a trochu se klepal. Pak Lucifer pro změnu shodil na zem mě.

Na ní mě o pár minut později našla River. Doběhla celá udýchaná s tím svým houslovým pouzdrem.

„Neviděla jsem nikoho vyjít,“ rozhlížela se po místnosti. Kapala z ní voda na podlahu. Ruce měla studené a mokré, když se mi pokoušela pomoci vstát. Lucifer mi navíc úderem zlomil nos.

„Co se stalo?“ zeptala se po chvíli, když jsem se posadil, a sledovala číšníka stále neschopného se pohnout a skelně hledícího kamsi do police s lahvemi.

„Mám ti vyřídit, že jsi tatškova hodná holčička.“

Jak seděla v tom vězeňském okně, vážně mu byla podobná. Ne tomu v tom těle, které měl naposledy, když mi rozbil ve whiskerii nos, ale tomu, jehož jsem viděl tenkrát v jeskyni v jeho vlastní podobě.

„Co máš?“ zeptal jsem se.

River vyplivla cigáro na podlahu a seskočila z parapetu. Popošla k nejbližší sprše a poklepala na jednu kachličku. Chvíli pod ní strkala nehty a pak, když se jí podařilo ji vysadit, otočenou mi ji podala.

Divoké kočky se tam setkají s hyenami, satyr bude volat na další satyry, tam Lilith bude číhat a hledat místo, kde si oddychne.

„Kniha Izaiášova, překlad Jeruzalémské bible,“ řekl jsem. Ty verše jsem, kdo ví proč, nechtěl vyslovit nahlas. River jen pokrčila rameny. Bibli snad nikdy nečetla, a to ani nejčastější ekumenický překlad, natož různé varianty. Zatímco já jsem dostával vzdělání v Tobiášově řádu, moje sestra se věnovala prodeji alkoholu.

„Takže jsme na správném místě,“ zašeptala. Vzala si kachličku a vrátila ji opatrně zpátky.

„Jak jsi na to přišla?“

„Stačilo ty mrchy sledovat. Mají tady různé skrýše. V tý druhý sprše mají dvě holky piko. V odtokovém kanálku je mobil zabalenej v igelitce z Lidlu a kousek od dveří se dá vyndat kus podlahy. Pod ním je obří černý dildo. Putovní. Podle mě jde o zdroj syfilidy pro celou věznici,“ uchechtla se. Přitom konečně zaklapla kachličku přesně na místo, kam patřila.

„Jedna bloncka to hladila takovým divným způsobem, tak jsem to pak šla zkontrolovat,“ vysvětlila.

Na sprchy jsme sázeli od začátku. Cely jsme už totiž kontrolovali, když se nám podařilo u vedení věznice zařídit příkaz pro nenadálou hloubkovou

kontrolu, stejně jako záchody. Nikde nic. Navíc sprchy byly místo, kam šel každý a kde bachaři neočumovali, co kdo dělá, ale jak kdo vypadá. Proto tady taky tekla krev při občasných „nedorozuměních“ častěji než na dvoře, který hlídali chlapi s dlouhýma bouchačkama. Navíc do sprch mohli jenom bachaři pohlaví ženského. Tedy až na výjimky.

„Zalez!“

„Jsme bachaři, nemusíme...“

„Zalez, sakra.“

River mě poslechla a nechala se ode mě odtáhnout do jednoho z mála izolovaných sprchových koutů na druhé straně místnosti. Z jedné ze čtyř sprch, které tu trčely ze zdi, kapala voda.

Zaslechl jsem totiž dupání několika nohou. A k nim ťapání bosých chodidel.

„Nemáme moc času, sundej to ze sebe.“

Hlas jsem poznal spolehlivě. Kotlán. Měl tu nejspíš i další své parťáky. Karla jsem zahlédl poprvé před hodinou, když po týdnu volna dorazil na šichtu. Šlo o chlápka, o kterém se dalo říct, že byl tak akorát. Akorát vysoký, akorát vykrmený, akorát starý a akorát ostříhaný. Taky byl tak akorát parchant, protože patřil do téhle party. Třetí – Boris – měl kudrnaté černé vlasy se začínající pleší a stejně zakroucené vousy. Rozhodně byl o pár centimetrů vyšší než jeho parťáci. A hubenější.

„Pane Hokre, prosím, vykouřím vás, ale tam ne, tam...“

Následovalo už jenom au. Uměl jsem si představit, co to au znamenalo. Stačilo se podívat do toho slizkého Borisova obličeje, aby člověk věděl, že tohohle úchyla obyčejná „kuřba“ neuspokojí.

River za mými zády se pohnula. Nastavil jsem ruku, a narazil tak na její pohybuující se hrudník.

„Ne. Máme důležitější práci,“ zašeptal jsem a zavřel oči. Ze tmy přicházela kombinace vzdechů a pleskání těla o tělo. Vzdechy nabíraly na intenzitě. Bylo to jak poslouchat špatný porno. Špatný proto, že někdo, patrně Boris, přítom nejen funěl, ale také trochu pištěl, až vypísknul úplně.

„Tři chlapáci, tři plný díry,“ zasmál se, až se jeho hlas odrazil od okachličkovaných stěn.

Slabý ženský hlas jsem neslyšel. Jen Kotlánovu reakci.

„Voda je drahá. Musíme šetřit peníze daňových poplatníků.“

Patrně šlo o vtip, protože zbývající kumpáni se zasmáli a pak odešli někam pryč. I s věžeňkyní. Jen Kotlán popošel k oknu a shýbl se, aby sebral navlhlý špaček Andreiny vykouřené cigarety.

„Mrdky drzý, tady nemají co kouřit,“ pronesl výhruzně a odešel pryč.

Chvilí jsem měl zadržžený dech. Pomalu jsem nasál vzduch nosem a ucítil pižmo.

„Ti by se hlavně měli umejt, dobytci,“ zašeptala River a vyšla z našeho krytu.

„Která to byla?“

Jen pokrčila rameny. Vypadala vážně nasupe- ně. Nesnášela parchanty, co zneužívají svou moc. Tohle byl nejhorší druh lidí. Proměnili jiné lidské bytosti na nástroje, které musely vykonávat jejich vůli bez ohledu na vlastní potřeby, touhy a hlavně důstojnost.

„Do prdele.“

„Co?“ vyjekl jsem. Lekl jsem se, že se Kotlán vrátil.

„Tohle tu určitě nebylo. Prohledávala jsem ty sprchy komplet. Něčeho takového bych si všimla.“

Klekl jsem si na mokrou podlahu a podíval se na popraskané kachličky. Žena do nich přitom, jak ji zneužívali, zaryla své prsty. Taková síla byla naprosto neskutečná. Musela v tom být magie. Démonská magie. Žádná jiná stejně neexistovala.

„Kdyby chtěla, rozmlátí ty debílky na kaši.“

River měla pravdu. Byli jsme rozhodně na stopě.

Na ženskou věznici ve Světlé nad Sázavou mě upozornil sám Lucifer. Klečel mi přitom na krku, což jeho sdělení celkem přidávalo na důvěryhodnosti. Zbytek už zařídily naše kontakty.

Tedy staré kontakty Řádu. Potom, co po Praze běhali pekelní psi a původní klášterní prostory, jež jsme využívali jako vězení pro démony běžající po Zemi, se zaplnilo mrtvolami, potřeboval celý Tobiášův řád pořádnou změnu. Zvláště, když se o nás začali zajímat vyslanci Řádu z jiných zemí a také sama svatá a jediná, tedy stejně jako asi sto dalších, církev. V našem případě katolická. A byla to také matka církev, kdo nám věnoval jednu ze svých starých budov. Starých je opravdu přesné slovo. Měla základy někdy z pozdního středověku a od Marie Terezie ji nikdo nerekonstruoval. Nacházela se na Starém Městě. Šlo o bývalý církevní archiv a takový nápis měl na zdi pořád. Výhodou bylo, že měl spoustu místností a tlusté zdi. Nevýhodou, že ty tlusté zdi nikdy nešly vytopit. V brutálních pražských letních vedrech šlo o příjemné místo, ze kterého se člověku nechtělo ven ani s kručícím břichem pro kebab, ale pro zbývající roční období jsme si do naší malé kanceláře raději pořídili tři teplomety. První zima byla asi nejhorší. Neměli jsme nic. Jen spoustu otázek ze všech stran, na které jsme těžko hledali odpovědi, ale naštěstí jsme měli i někoho, kdo nám pomohl. Otec Andrzej, můj polský kumpán, dostal přemístění do Prahy. Prezentoval to jako povýšení, ale všichni jsme věděli, že to byl částečně trest a částečně způsob, jak se zbavit i na

polské poměry poněkud neortodoxního kněze. Ale když jsme s River a Alešou chytili první děčko, tedy člověka, jehož duši pohltil démon, aby ovládl jeho tělo, měl už pro našeho prvního hosta připravenou celu i s balíčkem karet.

Tobiášův rád totiž bojoval s démony. Tedy děčky. A dělal to způsobem veskrze racionálním. Exorcismy totiž byly pěkná věc, ale vyhnat duši démona, aby o dva dny později okupoval tělo jiného hříšníka, nedávalo smysl. Lepší bylo takové tělo i s děčkem uvnitř zavřít do cely a nechat ho tam na doživotí. Ano, jednoho člověka to uvěznilo v jednom těle s démonem, ale ochránilo desítky dalších. A děčko se tak vyřadil ze hry v lepším případě i na třicet let.

Andrzej se zatím staral o děčka sám, ale počítali jsme, že jich časem bude víc, a tudíž budeme potřebovat i víc zřízenců. Ale zatím to nebylo potřeba. Měli jsme tři děčka a víc se od té doby v Česku neukázalo. Možná se nám po tom všem vyhýbali.

Nevadilo mi to. Mohl jsem se konečně vyspat a také přemýšlet, jak si dát život do pořádku. Ale když je váš otec Lucifer a vy abnormální zrůda, je otázka, jestli si vůbec něco do pořádku dát můžete.

Andrzej nám také pomohl dostat se do vězení. My s River tam získali umístěnku od vězeňské

služby, Aleša od soudu. Vše samozřejmě falešné, vyrobené falzifikátory polské odnože Řádu, která makala bez omezení, ale na těch pár dní to muselo stačit.

Ráno po tom incidentu ve sprchách jsem Andrzejovi zavolal. Měli jsme totiž den volna a z toho, že jsem tam musel nechat Alešu samotnou v cele se spoluvězeňkyní, která možná měla sílu jako Helena Fibingerová zamlada, navíc po dávce toho nejlepšího, co socialistický doping dokázal vyrobit, a s partou bezskrupulózních úchylů, jsem neměl zrovna nejlepší pocit. A taky z toho, že jsem tak nějak pořád nechápal, co se kolem mě děje.

„Znáš tu českou píseň o Golemovi od Voskovce a Wericha?“

Trochu mě tím Andrzej překvapil.

„Jasně, že ano, je to česká píseň od Voskovce a Wericha.“ Pokrčení mých ramen ovšem neviděl, tak jsem doufal, že bude pokračovat ve vysvětlování toho, kam tím míří, i bez mého ponoukání. Pokračoval.

„Co se Lilith týče, je tu prostě ke každé verzi ještě verze další.“

„Já vím. S Lilith mám zkušenost. Je to královna sukub. A taky něco jako posel, zvláštní druh děčka,“ nadhodil jsem.

„Hm,“ zabručel Andrzej.

„Co znamená to hm?“

„Znamená to, že to je jedna z mnoha verzí. Takže je možná pravdivá a možná ne.“

Hluboce jsem si povzdechl. Lilith byla výjimečná. Když jsem četl démonologické spisy, nestála v žádné hierarchii. Vždy byla mimo ni. Sukub a démonek byly tisíce, ale mezi nimi Lil vždycky vyčnívala. Matka jí dokonce kdysi na zámku, kde provozovala svou sektu, nechala postavit sochu.

„A která verze je nejpravděpodobnější?“

„To se asi zeptej nějakého rabína.“

„E?“

Na víc jsem se nezmohl.

„Katolická církev, svatá a jediná pravá samozřejmě, má jeden velký problém. My jsme v jejím rámci vždycky přijímali to, co nám bylo řečeno. I slova boží jsme brali tak, jak Bůh chtěl, abychom je brali. O tom je celý náš výklad svatého písma.“

„Netuším, o čem mluvíš, otče Andrzeji.“

„O tom, že pokud Bůh skrze své proroky nechtěl, abychom toho o Lilith věděli moc, neřekl nám to a my se sami nepídili. Ale pídili se židé. Ti mají spoustu příběhů, kde se Lilith vyskytuje, ale co se našich překladů Bible týče, někde není ani zmíněna. Na rozdíl od židů. Znáš je, do všeho strkaj nos.“

Trochu jsem se pousmál. Ležel jsem přitom na rozvrзанé posteli na vězeňské ubytovně, v pokoji

tak malém, že když jsem chtěl otevřít okno, musel jsem jít bokem okolo postele nebo raději po ní, což ale také vyžadovalo jistou opatrnost. Oproti tomu, v čem jsem žil většinu dětství, šlo o civilizační pokrok, ale teď mě to akorát frustrovalo.

„Možná by se nám teď nějaký žid, co někam strká nos, hodil,“ nadhodil jsem a postel souhlasně zavržala.

„Proto ti říkám, že máš jít za rabínem. A nebo bychom s tím mohli jít k představeným Řádu.“

„A říct jim, že Lulu je můj otec a dal nám tip?“

„No...“

„Já s River a Alešou bychom skončili v nějakým důchodáku na Islandu nebo ještě hůř a ty, no, tebe by asi nepochválili, až bys řekl, že jsi tajil, proč jsem umřel a teď jsem tady.“

Nechtěl jsem být na Andrzeje zlý. Ale byl jsem pod tlakem. Když jsem se „vrátil“, chtěl jsem hlavně začít znovu žít svůj život. Všechno šlo fajn. S Alešou jsme si nějak utřídili emoce a náš vztah, dokonce jsem pár dní dokázal normálně mluvit s vlastní sestrou, aniž by mě praštila loktem, Řád se nějak uklidnil, chytli jsme tři děčka a nějak se dávali dohromady. No a pak jsem ve schránce objevil ten vzkaz...

„Pošlu ti všechno, co jsem našel. Jenom to musíš brát s rezervou. Hodně mýtů a legend si protirečí. Nové spisky jsou ovlivněné moderním

romantismem, v němž se Lilith vynořila jako přitažlivá postava z neznámých důvodů...“

„Tak zase úplně neznámých ne,“ zavrzel jsem zase postelí. „Prostě ji v průběhu moderního zájmu o okultismus vyvolalo pár malířů a básníků, zašukali si jako nikdy v životě a Lilith pak malovali, kde to šlo.“

„Jak jsi...“

„Vyprávěla mi to. Nezapomeň, že mě přece odpanila.“

Andrzej mlčel. O tom, jak jsem vyrůstal v sektě své matky, jsem mu vyprávěl. I o tom, jak mě Lilith dostala na starost. Jak jsem s ní měl koitus dřív, než jsem byl vůbec pořádně dospělý. A jak se na to všichni dívali. Matka mě Lilith v podstatě zaskvětila, aniž by se kdokoliv ptal na můj názor.

„A ty nezapomeň, že oni jsou lháři. Všichni. Asmodeus, Belzebub, Lucifer a také tvoje první holka,“ pronesl po chvíli Andrzej. Mluvil pomalu a důrazně. Nemusel. Já jeho slovům dával váhu vždycky, a navíc jsem věděl, že má zatraceně pravdu. Byli to lháři. Všichni. Lež byla jejich podstatou. To bylo první, co mě v Tobiášově řádu naučili. A také to, jak se v ní vyznat. Protože lež a lež někdy mohou dávat dohromady pravdu.

„Měli bychom si říct o pomoc. Po tom všem, co se tu semlelo, nás budou poslouchat. Pošlou sem tanky, když si řekneme.“

Andrzej měl pravdu a dávalo to smysl, ale já se bál. Zatraceně jsem se bál. Natáhl jsem se na posteli tak, abych se dostal k oknu, a otevřel ho. Dovnitř se prodral závan teplého letního vzduchu provoněného květinami. Rychle jsem ho zahnal zapálenou cigaretou. Myslím, že naposledy jsem kouřil vleže někde na matraci ve feťáckém squatu. Bachařská ubytovna se od toho moc nelišila.

„Nevíme, jestli to není past. Lulu mě mohl chtít nějak vytrestat, nachytat, může mít nějaký plán, který mě...“

„Co?“

„Jak co?“

„Čeho by chtěl dosáhnout? Říkal jsi, že chce, abys měl dítě se svou sestrou a stvořil mu tak tělo, do kterého by se mohl vtělit. Ale teď si chodí po Praze, pije mizernou whisky a hraje špatně šachy. Žádné tělo už nepotřebuje. Má ho. To už je samo o sobě dost děsivé. Ta vzpoura démonů něco změnila. Způsobila něco, co obrací vše, co dosud fungovalo, naruby. Potřebujeme pomoc, Filipe.“

Vyfoukl jsem dým. Bolela mě hlava z toho, jak jsem nad tím vším přemýšlel. A do toho všeho někdo zaklepal na dveře.

„Máš pravdu. Dej nám den. Vytáhneme z toho Alešu a probereme, co dál.“

Zavěsil jsem bez rozloučení v okamžiku, kdy do mého pokoje vešla sestra: „Volali z vězení, že máme vzít šichtu navíc. Teď po obědě. Že se něco stalo.“

Zostřená šichta

To něco byla obří železná trubka, která prošla skrz jednoho z bachařů „pohodářů“.

„Boris.“

„Znal jste ho?“

Otázku vyslovil chlápek od kriminálky. Jen co jsme prošli vrátnicí, nechali se prohledat a odevdali mobily, což byla rutina každého, kdo do vězení vstupoval, včetně bachařů, odchytl si nás chlápek z kriminálky. Běhalo jich tady několik a násobně k tomu chlápku a ženských z GIBS, tedy Generální inspekce bezpečnostních sborů. Všichni bachaři, kteří měli včera službu, byli povoláni zpět do věznice a každý rovnou poslán na výslech. Ten můj měl na starosti tak třicetiletý detektiv. Vlasy mu v bujných vlnách tancovaly na hlavě a nechávaly na sobě znát jenom marný ranní pokus postavit je nějak do latě. Měl na sobě civil, jako většina lidí z kriminálky. Jenom „fešáci“ z GIBSu měli uniformy. Moc jsem o téhle partě nevěděl, většinu jenom z novin, ale jak jsem pochopil, obyčejní policajti ani bachaři je neměli rádi. GIBS totiž vyšetřoval zločiny policajtů. A většina policajtů věřila tomu, že jim ani tak

nešlo o zločiny, jako o to, dostat co nejvíc policajtů z jakéhokoliv důvodu za mříže, a vysloužit si tak frčky navíc.

Kriminalista se představil jako poručík Novotný. Obsadil jednu z denních kanceláří. Měl před sebou otevřený notebook a fotografii bachaře naraženého na trubku. Procházela mu přes celé tělo. Jeden konec vyšel pusou, druhý análním otvorem. Ať už mu ho tam vrazili z jakékoliv strany, rozhodně šlo o životní výkon. A také ho to muselo sakra bolet. Trubka byla navíc zaražená do podlahy. Betonové podlahy, abych byl přesný. Něco takového by normální člověk nedokázal ani s kladivem a týdnem času. Tohle vyžadovalo nadlidskou sílu. Přímo ďábelskou, abych byl přesný. Trubku předtím navíc vyrval rovnou ze zdi v koupelně.

„Jsem tu nový. Viděl jsem ho jen párkrát,“ odpověděl jsem konečně.

„Ano, dívám se zrovna na vaši složku. Přeložili vás z Valdic. Dvě pochvaly, pět let bezproblémové práce. Chybí tu ale vaše maturitní vysvědčení, pane Blochu.“

„No jo, úřední šlendrián,“ mávl jsem nedbale rukou rukou. Asi sekundu jsem usilovně přemýšlel, proč mi říká Blochu, než mi došlo, že je to falešná identita, pod kterou jsem se tu objevil – Martin Bloch.

„Rozumím tomu, že jste tu krátce. Přesto by nám určitě pomohlo, kdybyste si třeba všiml, že by měl s někým nějaký problém nebo spor. Víte, vražda strážného ve vězení je dost závažná věc. Až se to dostane do médií, nebude na parkovišti pro novináře k hnutí. Ministr bude muset do televize a odpovídat na otázky. A na ty otázky bude potřebovat nějaké odpovědi.“

Poručík Novotný se mnou mluvil jako s nějakým malým dítětem. Ale asi byl tak zvyklý. Přitom nevypadal, že má moc zkušeností. Odhadoval jsem ho tak na pětatřicet, hnědé sako, takové to hipsterské z Mark and Spencer, a modré džíny, jež v kombinaci se sakem vytvářely dojem, že jde o středoškolského učitele, který se snaží vypadat formálně oblečený a zároveň vyvolávat dojem, že je „cool“.

„Ničeho takového jsem si nevšiml. Proberte to s jeho nejlepšími kamarády, Kotlánem a Mevkou. Karlem Mevkou. Jestli měl nepřátele, budou to vědět oni.“

Díval jsem se vyšetřovateli přímo do očí a při své odpovědi si byl vědom základní poučky pro výslech – odpovídej maximální možnou pravdu a pomáhej s vyšetřováním, jako bys neměl co skrývat. Jenže já měl co skrývat. Třeba, že jsem chlápka, který se proměnil v šašlik, slyšel hekat krátce před půlnocí, než mi skončila služba a já

si šel lehnout na rozvrzanou postel. A taky to, že holka, které se vystříkal do análu, měla dost síly na to, rozrýt nehty kachličky a tím pádem i prorazit tím parchantem trubku skrz na skrz. O tom, že mě sem neposlalo personální oddělení z Valdic, ale Lucifer, už ani nebylo třeba se zmiňovat.

„Už jsme s nimi mluvili. Skončila jim služba stejně jako vám, zatímco pan Hokr měl čtyřiačtyřicetku. O ničem netuší,“ pokrčil rameny Novotný.

„Kdy se to stalo?“ zeptal jsem se pro změnu já.

„Myslíte vraždu?“

Ne, ty vole, bitvu u Sezimova Ústí.

Svou myšlenku jsem nevyslovil nahlas, jenom jsem pokýval hlavou.

„Ráno ho našly dvě ženy ve výkonu trestu, když šly uklízet sprchu. Jsou na samotce. Babinská a Soyka.“

Musel jsem se zase ovládnout, abych na sobě nedal nic vědět. Soyka bylo krycí jméno Aleši.

Od vyšetřovatele jsem musel rovnou do kanceláře vedoucího směny. Sešlo se nás tam pět včetně River. Ona sama už také měla výslech za sebou. Naštěstí všichni vypadali bledí, vyděšení a nervózní, takže to, že my dva jsme měli o něco větší důvod se stresovat, na nás nebylo poznat. Na kom

to ale rozhodně poznat bylo, byl Kotlán. Bohužel zrovna on směnu šéfoval.

„Takže, starý zmrdi i bažanti,“ podíval se přitom na nás poněkud zkoumavěji, než by mi bylo milé, „máme tady zasranou pohotovost a zostřený služby. A taky musíme najít tu kurvu, co zabila našeho kámoše.“

Napadlo mě, že polovina lidí jenom v téhle místnosti trochu zapochybovala, zda byl *pan Šašlik* zrovna jejich kámoš.

„Nedělá to kriminálka?“ nadhodil jsem. Nemohl jsem si pomoci. Ten chlap mě štvál od prvního dne.

„Co jsi to řekl?“ Vypadal ještě rudější než obvykle.

„Já jsem s GIBSem ještě neměl nic do činění, ale slyšel jsem, že jsou to pěkný zmrdi, a není asi rozumný, házet jim klacky pod nohy,“ vysvětlil jsem. Dva strážní dokonce opatrně, ale souhlasně pokývali hlavami. Nejspíš se víc báli o práci než o to, že někomu projde vražda člena z party známých slizounů.

Kotlán ke mně popošel pár kroků, až mi mohl strčit svůj nos skoro těsně mezi oči.

„Někdo zabil jednoho z nás. Najdeme si ho sami. Ji sami. Je to nějaká zasraná kurva z tohohle zasranýho lochu a já zařídím, aby jí to zasraný zmrdství neprošlo.“

Dal si záležet, aby pokaždé slovo zasraný dostatečně zdůraznil. Párkrát mi přitom poprskal obličej. Jenom jsem pokrčil rameny.

„Fajn. Takže já si беру bažanta. Na rozpise máte úseky. Sledujte ty svině. Koukejte se po všem divným. Každá čubka, co má někde strup, zhmožděniny nebo jenom debilní škrábanec, je podezřelá. Nahlaste ji nejdřív mně a pak až to řekneme kriminálce, jasný?“

„Hm.“

Neznělo to moc jako hromadný nadšení, ale ani jako odpor. Pokývnul jsem na River a ta se přimotala ke Karlovi. Vypadal docela potěšeně. Asi nikdy nezažil, že si ho nějaká holka dobrovolně zvolila za partáka.

Vězeňkyně od rána trčely v celách. Cely byly zavřené a nikdo je nesměl opustit. Jednak aby se zajistil klid, ale také je nejspíš chtěla kriminálka všechny vyslechnout a nechtěli je nikde nahánět. Bachaři měli kolem toho všeho zostřené služby. Všude se courali po dvou nebo po třech, jako by se někoho báli. Atmosféra vězení se změnila. Muži a ženy v uniformách si tu ještě včera vykračovali sebejistě, tlačili na sílu svou dominanci vůči vězeňkyním, aby si získali nebo udrželi

respekt, a teď se ohlíželi přes rameno a vyhýbali osamělým místům. Netuším proč, ale kriminalisté nejspíš tu fotku z místa činu ukázali všem. A každý, kdo nebyl pitomec jako Kotlán, musel chápat, že tohle nebyla obyčejná vražda. Myslím, že to chápal i on sám, ale snažil se tu myšlenku v sobě přehlušit právě vztekem. Jenže vztek nebývá úplně dobrý rádce.

Vyrazili jsme na blok F. Nacházela se tu zvýšená ostraha, takže holky ostrý jako břitva, kteréžto přirovnání se odvíjelo často od toho, co s tou břitvou udělaly týpkům, když se k nim nechovali úplně jako k dámám. Ne, že bychom ten blok měli zrovna my na rozpisu, ale Kotlánovi to bylo fuk.

„Zdar,“ mávla na nás bachařka s podpraporčickou hvězdou na výložkách. Vypadala trochu jako Mykíř po změně pohlaví.

Kotlán pozdrav neopětoval.

„Pusť nás dovnitř,“ zavelel rovnou. Sám měl tři nadpraporčické hvězdy, ale na tomhle úseku neměl být. Mohla ho klidně odkázat do patřičných míst. A také to zkusila.

„Doufám, že nechceš provést nějakou hovadinu?“ zkusila mu domluvit, když ukázal k zamčeným zamřížovaným dveřím do bloku.

„Nestarej se. S bažantem jenom provedeme náhodný kontroly,“ odpověděl v podstatě nicneříkající informací.

„Od rána jsme to tu zkontrolovali už třikrát,“ namítla. Vysloužila si za to dost nasupený pohled, takže to zkusila ještě po dobrém.

„Vězení je narvaný gibsonama. Velení je v pohotovosti jako péro panice, když si otevře Pornhub, nechci problémy, ty vole.“

„Nebudeš mít problémy. Máme tady s bažantem konkrétní udání. Je tvoje povinnost mě to nechat ověřit. A kdyby ne, kolikrát jsem ti přikryl...“

„Dobrý, nemusíš být hned hrr,“ zastavila ho nakrátko ostříhaná tmavovláška, než by mohl říct, co jí „přikryl“. Mávla přitom na nedaleko postávajícího kolegu signál, že je všechno v pořádku, a odemkla nám vstup do efka. Dveře za námi zase zamkla a vyrazila s námi k celám. Kotlán šel najisto. Předpokládal jsem, že měl vytipovaný svůj okruh „obvyklých podezřelých“. Počítal jsem, že šlo hlavně o holky, které jeho partička pravidelně „naplňovala“.

Podpraporečice šla s námi. Bez jejích klíčů bychom se stejně nikam nedostali. Opět mě zahltilo to ticho. Za těch pár dnů, co jsem ve vězení strávil, jsem vždycky vnímal nějaké zvuky alespoň na úrovni šumu. Někdo kašlal, někdo se někde škrábal, jiní spolu tlumeně mluvili, což se slilo v jednolitý šum, ale tohle bylo ticho skoro až absolutní. Naše kroky se díky tomu ozývaly prostorem hlasitěji, než jsme byli zvyklí. Možná,

že z toho byli bachaři tak nervózní. Z těch fotek a nastalého ticha. Určitě to Kotlánovi napínalo nervy stále víc a víc až k prasknutí.

„Dělej, Marto.“

Podpraporčice nenašla klíč hned napoprvé, a když hledala ten správný, Kotlán se začal klepat. Bachařka mlčela. Napodruhé už to vyšlo a otevřela dveře. Bachař tam prakticky vletěl. Šel jsem pomalu za ním. Marta zůstala venku. Dveře za námi zavřela pomalu a potichu.

Kotlán ji prakticky shodil z postele. Obě na nich ležely – ta obří obézní žena, kterou jsem zahlédl včera v jídelně, a také mladá hubená blondýna, která se teď válela na podlaze. Dopadla dost tvrdě. Narazila loktem do podlahy a začala přitom naříkat. Kotlán ji kopl do břicha. Pak ji chytl za vlasy a zaklonil jí hlavu.

„Kdo to byl?“

Zamrkala v rytmu ultimátního techna.

„Prosím, bolí to,“ zakňučela.

„A bude ještě víc. Narvu ti tu tonfu do prdele na Borisovu počest, když mi nic neřekneš, takže?!“

Křičel jí do obličeje z dobrých pěti centimetrů. Držel ji přitom za vězeňský mundúr pod krkem. Jak s ní lomcoval, zteřelá látka se trhala.